

РЕШЕНИЕ

№ 157

гр. Велико Търново, 23.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА ДАСКАЛОВА

Членове: ЖАНЕТА Д. Г.А
ИСКРА ПЕНЧЕВА

при участието на секретаря ГАЛЯ М. РОМАНОВА
като разгледа докладваното от ЖАНЕТА Д. Г.А Въззивно търговско дело № 20234001000156 по описа за 2023 година

С решение № 24/22.02.2023 г., постановено по т.д. № 165/2022 г. по описа на съда, Плевенският окръжен съд е обявил за недействително по отношение на кредиторите на несъстоятелността на „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД (в несъстоятелност), ЕИК 202897700, взетото на **01.07.2021 г.** решение на едноличния собственик на капитала на „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД (в несъстоятелност) за изплащане на дивидент в брутен размер от **86 842,11 лв.**, а след удържане на окончателен данък при източника, в нетен размер от **82 500 лв.**, реално получен от собственика и свързано лице И. Н. И. през месец юни 2021 г., с което са увредени кредиторите на дружеството.

Със същото решение Плевенският окръжен съд е осъдил на основание чл. 55 от ЗЗД И. Н. И. с посочени ЕГН и адрес в гр. Червен бряг да заплати на „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД (в несъстоятелност), ЕИК 202897700, с. Чомаковци сумата **82 500 лв.**, получена от него без правно основание след обявяване относителната недействителност на решение от **01.07.2021 г.** на едноличния собственик на капитала на дружеството за разпределение на дивидент от печалбата, ведно със законната лихва върху тази сума , считано от датата на подаване на исковата молба в съда - **24.10.2022 г.** до

окончателното ѝ изплащане.

Със същото решение Плевенският окръжен съд е осъдил на основание чл. 649 ал. 6 от ТЗ „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД (в несъстоятелност), ЕИК 202897700, с. Чомаковци, представлявано от управителя Милчо Г. и И. Н. И. с посочени ЕГН и адрес в гр. Червен бряг да заплатят в полза на съда държавна такса върху цената на уважения иск в размер на **3 300лв.**

В решението е посочено, че същото е постановено при участието на „НОВАКО СТРОЙ“ ЕООД, гр. Плевен, ЕИК 201892554 като **трето лице – помагач** на страната на ищеца М. И. Н. – синдик на „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД / в несъстоятелност/.

Недоволни от постановеното решение са останали въззивниците „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД (в несъстоятелност), ЕИК 202897700, с. Чомаковци, представлявано от управителя Милчо Г. и И. Н. И., които чрез пълномощника си адвокат П. Д. от АК - Враца го обжалват в законния срок, подавайки отделни въззивни жалби. В жалбите, чието съдържание съвпада се твърди, че решението на Плевенския ОС е недопустимо и алтернативно неправилно, незаконосъобразно и необосновано и като се излагат подробни доводи в тази насока. Според въззивниците недопустимо е по реда на чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ да се иска отмяна на решение на едноличния собственик на капитала на дружеството за изплащане на дивидент в полза на същия, тъй като разпоредбата на закона дава правна възможност да се иска обявяване на относителна недействителност само на сделки, каквато процесното решение не е. Според въззивниците единственият ред за атакуване на действителността на решението е по чл. 74 от ТЗ, тъй като ако са налице финансовите предпоставки за разпределение на печалбата на дружеството едноличният собственик на капитала е единственият, който има право да прецени как да бъде разпределена печалбата. Твърди се, че в ТЗ не е предвиден законов ред за атакуване на това решение на ОС на дружеството и същото е влязло в сила, като следва да се има предвид, че същото е взето преди открИ.е на производството по несъстоятелност, а разпоредбата на чл. 647 от ТЗ предвижда тази възможност, ако е взето след този момент. Поддържа се, че печалбата не е актив, който може да служи за погасяване на задължения към кредиторите в производство по несъстоятелност. Наред с това във въззивните жалби се излагат доводи за нередовност на исковата

молба /ИМ/ и допуснати процесуални нарушения при разглеждане на делото поради неяснота относно процесуалната легитимация на страните в производството. Според въззивниците от съдържанието на ИМ не става ясно в какво качество синдикът предявява исковете и дали същите се предявяват от негово име в интерес на кредиторите по несъстоятелността или от името на представляваното от него дружество в несъстоятелност. Твърди се също, че е неяснота и кои са ответниците по предявените искове. Посочва се, че по главният иск по чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ, както и по евентуално предявения иск по чл. 55 от ЗЗД вр. чл. 349 ал. 2 от ТЗ не е изяснен статута на синдика, респ. чии права упражнява и дали се упражняват правата на длъжника, чиито процесуален субституент е синдика или на други лица, респ. дали дружеството - длъжник е ищец или ответник, поради което реално дружеството участва в производството в две качества - както като ищец, така и като ответник, което е недопустимо. Според въззивниците по иска с правно основание чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ дружеството в несъстоятелност, представлявано от управителя си е ответник, а по иска по чл. 55 от ЗЗД, представлявано от синдика същото е ищец и се е достигнало до недопустимо производство, тъй като синдикът участва в него в различни качества – по единия от исковете като процесуален субституент на кредиторите на масата по несъстоятелността, а по втория като процесуален субстиент на длъжника. Според въззивниците безспорно с оглед разпоредбата на чл. 649 от ТЗ в редакцията на същата след 2013 г. синдикът има правомощия да предявява освен отменителни искове и искове по чл. 135 от ЗЗД, но няма правна възможност да предявява тези искове едновременно като ги съединява помежду им, вкл. при условие на евентуалност. Счита се, че в разпоредбата не е посочено изрично в какво качество се предявяват исковете от синдика и дали може да предявява исковете като процесуален субститент на кредиторите на дружеството в несъстоятелност. Според въззивниците с изменението на разпоредбата не е преодоляна наложилата се до този момент съдебна практика, съгласно която предявяването на иска по чл. 135 от ЗЗД се прави от синдика в качеството на представляващ обявеното в несъстоятелност дружество, т.е. от името на длъжника, а не от името на кредиторите по несъстоятелността. Цитира се практика на ВКС в този смисъл /решение № 62 по т.д. № 39/2009 г. на ВКС, I т.о., определение № 58 по т.д. № 358/2008 г. на ВКС, I т.о., определение № 63 по т.д. № 352/2008 г. на ВКС, I т.о./ Прави се

извод, че правото на иск по чл. 135 от ЗЗД вр. чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ синдикът може да упражни в отделно производство. В жалбите се твърди, основайки се на цитирана съдебна практика на ВКС за периода 2009 г. -2011 г., че с уважаването на иска по чл. 646 ал. 1 т. 2 от ТЗ /ред. ДВ бр. 70/1998 г./ настъпват предвидените в чл. 648 от ТЗ правни последици и за несъстоятелният длъжник възниква субективното право да предяви осъдителен иск по чл. 55 ал. 1 т. 1 от ЗЗД за ефективно връщане на даденото от него и попълване на масата на несъстоятелността. Поддържа се, че нищожността на извършеното плащане трябва да бъде установена по исков ред, тъй като има белезите на относителна недействителност, а основателността на исковете на длъжника по чл. 55 ал. 1 т. 1 от ЗЗД е обусловена от успешното провеждане на исковете по чл. 646 и чл. 647 от ТЗ, респ. 135 от ЗЗД, но вземането за връщане на платеното в масата на несъстоятелността възниква едва от момента на влизане в сила на решението по иска по чл. 646 и чл. 647 от ТЗ. Позицията се на решение № 105/25.11.2009 г. по т.д. № 90/2009 г. на ВКС, I т.о.. При тези доводи се иска от въззивния съд да постанови решение, с което да отмени изцяло обжалваното решение на Плевенския окръжен съд като отхвърли предявените искове и присъди в полза на всеки от въззивниците направените по делото деловодни разноски за двете съдебни инстанции. С въззивната жалба, депозирана от „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД (в несъстоятелност), ЕИК 202897700, с. Чомаковци, представлявано от управителя Милчо Г. се представя пълномощно от управителя на дружеството в полза на адвокат П. Д. и договор за правна помощ, отразяващ договарянето и плащането на адвокатско възнаграждение в размер на **500 лв.** С въззивната жалба, депозирана от И. Н. И. се представя пълномощно от въззивника в полза на адвокат П. Д. и договор за правна помощ, отразяващ договарянето и плащането на адвокатско възнаграждение в размер на **7 250 лв.** Представена е и разписка за заплащане на дължимата държавна такса по въззивните жалби в размер на **1 658 лв.**, платена по сметка на ВТАС от въззивника И. Н. И..

В срока за отговор по чл. 263 ал. 1 ГПК не е постъпил писмен отговор на въззивните жалби от въззиваемата страна М. И. Н. – синдик на „СТО КОМ КОМЕРС 1“ЕООД / в несъстоятелност/.

В срока за отговор по чл. 263 ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор на

въззивните жалби от третото лице – помагач на въззиваемата страна „НОВАКО СТРОЙ“ ЕООД, гр. Плевен, ЕИК 201892554, представлявано от управителя Х. Н. чрез пълномощника му адвокат О. Л. от ПлАК, с който се оспорва основателността на въззивните жалби. Оспорват се възраженията в жалбите относно допустимостта на предявения иск с правно основание чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ с оглед предмета на иска, а именно решението на едноличния собственик на дружество с ограничена отговорност за разпределяне на печалба и изплащане на дивидент и се позовава на практика на ВКС в този смисъл, а именно решение № 50179/25.05.2023 г. по т.д. № 1894/2021 г. на ВКС, II т.отд.. Пзовавайки се на цитираното решение на ВКС се прави извод, че са налице и останалите елементи на правната норма на чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ, като относно наличието на увреждане се вземе предвид лишил ли се е длъжникът от своето имущество, намалил ли го е или затруднил ли е удовлетворяването на кредиторите. Основавайки се на понятието за сделка, видовете сделки и техните правни последици се извежда правен извод, че решенията на ОС на съдружниците на ООД са многостранни правни сделки, които не съдържат насрещни волеизявления, а еднотипни такива насочени към органите на дружеството, решението на едноличният собственик на капитала на ЕООД по чл. 147 ТЗ е едностранна сделка. Прави се извод, че двата вида решения имат характер на сделки, които пораждат гражданско правно действие, като правата и задълженията породени от тях не са между съответните съдружници, а по отношение на самото дружество и следователно тези многостранни или едностранни, както е в конкретния случай сделки пораждат правоотношения, по които една страна е винаги дружеството, а другата е съдружникът, имащ определени членствени права. Посочва се, че обикновено тези сделки имат вътрешно дружествени последици и не водят до разместване на блага водещи до намаляване имуществото на дружеството, но очевидно изключение от това са решенията на ОС на съдружниците на ООД по чл. 137 ал. 1 т. 3 ТЗ относно разпределяне на печалбата и нейното изплащане. Посочва се, че тези конкретни решения водят до порождаване на правоотношение между дружеството от една страна и съдружника от друга, което се състои в правото на съдружника, респ. едноличния собственик на капитала на ЕООД да получи полагащата се част от разпределената му печалба и задължението на дружеството да му изплати същата. Основавайки се на порождаването на това правоотношение между

дружеството и съдружника и на насрещните права и задължения по същото се извод, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ. Поддържа се, че в конкретният случай с взимане и изпълнение на решението на едноличния собственик на капитала на въззивното ЕООД на въззивника и ответник по иска И. Н. И. са платени пари за изплащане на дивидент, съставляващи единственият наличен актив на дружеството, което изплащане е станало основна причина въззивното ЕООД да изпадне в неплатежоспособност и впоследствие и да бъде обявено в несъстоятелност, поради което атакуваното решение едноличния собственик на капитала на въззивното ЕООД има увреждащ кредиторите характер. Посочва се, че предявяването на иска по чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ от синдика цели да защити дружеството чрез попълване на масата на несъстоятелността и удовлетворяване на кредиторите на несъстоятелния търговец. Поддържа се, че по делото са доказани и останалите елементи от фактическия състав на иска. Твърди се, че макар реалното получаване на чистата стойност на гласувания дивидент след приспадане на данък при източника да е извършено на **08.06.2021 г., 09 06.2021 г. и 10.06.2021 г.** и решението на собственик на капитала на дружеството И. Н. И. е взето на **01.07.2021 г.** в нарушение на чл. 65 ал. 2 от ЗДДФЛ и чл. 202, ал. 1 ЗКПО, съгласно които данъкът върху дивидента се удържа и внася от предприятието-платец на дохода в срок до края на месеца, следващ тримесечието, през което е взето решението за разпределяне на дивидент, то двугодишния срок съгласно чл. чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ е налице, тъй като молбата по чл. 625 от ТЗ, въз основа на която е образувано т.д. № 186/2021 г. е депозирана в деловодството на Плевенски ОС на **02.09.2021 г.** Твърди се, че ответниците по предявения иск са свързани лица както през м. **VI. 2021 г.**, така и на **01.07.2021 г.**, като изводът за това произтича от §1 т. 5 от ТЗ. Твърди се, че сделката уврежда кредиторите на въззивното дружество, тъй като ако печалбата не е била изплатена дружеството не би изпаднало в неплатежоспособност към **06.08.2021 г.** – определената начална дата на неплатежоспособността на дружеството, на която дата плащанията към всички кредитори са окончателно спрени. Счита се, че действията по промяна на едноличния собственик на капитала и управителя на дружеството, извършени след тази дата са предприети целенасочено с цел увреждане на кредиторите, като декларирането и заплащането на данък дивидент е отложено за момента, в който въззивника И.

Н. И. вече не е едноличен собственик на капитала и управител на дружеството и не носи отговорност за това задължение към фиска. Поддържа се, че с оглед извършване на плащането в изпълнение на решението за разпределение на печалбата масата на несъстоятелността е предварително изчерпана. В отговора се възразява на доводите във въззивните жалби, касаещи съединяването на иска по чл. 55 от ЗЗД с иска по чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ, като се посочва, че е налице съдебна практика в тази насока по отношение на съотнасянето на исковите като главен към акцесорен в случаите на чл. 647 от ТЗ. Посочва се, че исковите по чл. 647 от ТЗ са средство за обявяване за относително недействителни по отношение на кредиторите на несъстоятелния длъжник на определени правни сделки с имуществени права от масата на несъстоятелността, които увреждат тези кредитори при наличие на съответните специфични за отделните фактически състави хипотези, конститутивни са и имат за цел да възстановят правното положение по отношение на кредиторите на масата на несъстоятелност в състоянието, в което дружеството длъжник е било преди извършване на атакуваната сделка и да задължи всяка от страните по тази сделка да върне полученото на отпаднало основание по арг. от чл. 55 ал. 1 пр. 3 от ЗЗД. Поддържа се, че титуляр на материалноправното вземане, което възниква като правна последица от уважаване на иска по чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ е несъстоятелният длъжник, поради което за него възниква и процесуалното право на иск за връщане на даденото от него в масата на несъстоятелността. Поддържа се, че правилно в тази хипотеза Плевенският окръжен съд е осъдил вторият въззивник И. Н. И. да върне в масата на несъстоятелността и да плати на въззивното дружество в несъстоятелност паричната сума от **82 500 лв.** По изложените съображения третото лице – помагач на въззиваемия иска от ВТАС да потвърди атакуваното решение на Плевенския ОС.

В о.с.з. въззивниците „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД (в несъстоятелност), ЕИК 202897700, с. Чомаковци, представлявано от управителя Милчо Г. и И. Н. И. чрез пълномощника си адвокат П. Д. от АК - Враца поддържат въззивната жалба, като в писмените бележки, представени по делото се поддържат доводите в жалбите, които не следва да бъдат преповтаряни. Представя се списък на разноските, направени от въззивниците в двете съдебни инстанции, от които **7 750 лв.** за адвокатско възнаграждение в двете съдебни инстанции и **1 650 лв.** за държавна такса по сметка на ВТАС,

внесена по въззивните жалби.

В о.с.з. въззиваемата страна М. И. Н. – синдик на „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД / в несъстоятелност/ не се явява и не се представлява.

В о.с.з. третото лице – помагач на въззиваемата страна „НОВАКО СТРОЙ“ ЕООД, гр. Плевен, ЕИК 201892554 чрез пълномощника си адвокат О. Л. от ПЛАК оспорва въззивните жалби и поддържа депозирания писмен отговор на същите по съображенията, подробно изложени в писмения отговор, които не следва да бъдат преповтаряни.

Великотърновският апелативен съд, като обсъди оплакванията, изложени в жалбите, взе предвид направените доводи, прецени събраните пред първата и въззивната инстанции доказателства в тяхната съвкупност и по отделно и съобрази изискванията на закона, намира за установено следното:

Въззивните жалби са подадени на **15.03.2023 г.** в срока по чл. 259 ал. 1 ГПК, допустими и редовни са и следва да бъдат разгледани по същество. По отношение на срока на подаване на жалбите е постановено определение № 125/25.05.2023 г. по в.ч.т.д. № 103/2023 г. на ВтАС, правните изводи в което се споделят от въззивния състав с оглед представените по делото писмени доказателства за предаването на жалбите на куриер на **15.03.2023 г.**

В исковата молба /ИМ/ и допълнителната ИМ, депозирана в срока по чл. 372 от ТЗ ищецът М. И. Н., в качеството на синдик на „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД, /в несъстоятелност/, ЕИК 202897700 твърди, че съгласно чл. 649 ал. 1 от ТЗ предявява специалният отменителен главен иск по чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ с цел да бъде обявена за относително недействителна спрямо кредиторите на несъстоятелността на дружеството посочената в ИМ сделка от **01.07.2021 г.**, увреждаща кредиторите на дружеството в несъстоятелност, страна по която е свързано лице с длъжника по смисъла на § 1 т. 5 от ДР на ТЗ /собственикът и управител на дружеството - длъжник към **01.07.2021 г.**/.

Твърди се, че сделката е извършена в двугодишен срок преди подаването на молбата по чл. 625 от ТЗ, внесена в деловодството на Плевенски ОС на **02.09.2021 г.**, чието разглеждане е приключило с влязло в законна сила решение на Плевенския ОС по т.д. № 156/2021 г., с което е открито производство по несъстоятелност на дружеството - длъжник и е обявена начална дата на неплатежоспособност – **06.08.2021 г.** Твърди се, че иска по

чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ се предявява в едногодишният срок, считано от датата на открИ.е на производството по несъстоятелност – **15.12.2021 г.**, на която дата е постановено решението на Плевенския ОС по т.д. № 156/2021 г. Твърди се, че приетото решение от **01.07.2021 г.** представлява сделка, тъй като чрез нея се намалява имуществото на дружеството и същото се лишава от свой актив, а именно паричната сума от **82 500 лв.**, изплатена реално през м. VI 2021 г. на три дати – **08.06.2021 г.**, **09.06.2021 г.** и **10.06.2021 г.** за изплащане на дивидент в полза на собственика и свързано лице И. Н. И. в брутен размер от **86 842,11 лв.**, а след удържане на окончателен данък при източника в нетен размер от **82 500 лв.** Поддържа се, че след изплащане на сумата от **82 500 лв.**, представляваща неразпределена печалба от минали години за дивиденди дружеството не притежава активи, от които да удовлетвори кредиторите си, в това число кредиторът, иницирал производството по чл. 625 от ТЗ - „НОВАКО СТРОЙ“ ЕООД, ЕИК 201892554, гр. Плевен и извършеното изплащане се явява основна причина за изпадане на дружеството в неплатежоспособност. В ИМ предявяването на акцесорния осъдителен иск за сумата от **82 500 лв.** се основава с предвидената в чл. 649 ал. 2 от ТЗ правна възможност да бъде предявен осъдителен иск за попълване на масата на несъстоятелността.

С отговорите на основната и допълнителната ИМ, депозирани от адвокат В. Д. от ПлаК, в качеството на пълномощник на ответниците „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД /в несъстоятелност/, ЕИК 202897700, представлявано от управителя Милчо Г. и И. Н. И. се оспорва допустимостта и алтернативно основателността на предявените иски. В отговорите на ИМ се възразява, че предявеният главен иск по чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ е недопустим, тъй като решението на едноличния собственик на капитала за разпределение на печалба не е сделка и не може да се атакува с иск по чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ, а единствено по с иск по чл. 74 от ТЗ. Поддържа се, че решението е взето преди открИ.е на производството по несъстоятелност, не подлежи на обжалване и е влязло в законна сила, като наред с това към датата на вземане на решението са налице всички законови предпоставки за разпределение на печалбата. Поддържа се, че печалбата не е актив, който може да служи за погасяване на задължения към кредиторите в производство по несъстоятелност и ако не е била разпределена дружеството е нямало да бъде обявено в несъстоятелност. Поддържа се алтернативно, че не са налице

кумулятивно изискуемите предпоставки за уважаване на иска по чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ, тъй като ответникът И. Н. И. не е свързано лице с дружеството в несъстоятелност, а се

се явява трето лице по смисъла на § 1 ал. 1 от ДР на ТЗ и е получил на правно основание разпределения дивидент.

С определение по реда на чл. 621 от ТЗ във вр. с чл. 218 от ГПК Плевенския ОС е конституирал като трето лице - помагач встъпилият да помага на синдика кредитор „НОВАКО СТРОЙ“ ЕООД, ЕИК 201892554, гр. Плевен, представляно от управителя Х. Н..

Предмет на въззивна проверка в настоящото производство е валидността, допустимостта и правилността на атакуваното решение на Плевенския ОС, с което е уважил изцяло предявените от М. И. Н., в качеството на синдик на „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД, /в несъстоятелност/, ЕИК 202897700 обективно съединени иски, посочени по-горе. За да уважи предявения главен иск за обявяване за относително недействителен по отношение на кредиторите на несъстоятелността на „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД /в несъстоятелност/, ЕИК 202897700 на решението, взето на **01.07.2021 г.** от И. Н. И., в качеството на едноличен собственик на капитала на „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД /в несъстоятелност/, ЕИК 202897700 за изплащане в негова полза на дивидент в брутен размер от **86 842,11 лв.**, а след удържане на окончателен данък при източника в нетен размер от **82 500 лв.**, Плевенският ОС е приел, че искът е предявен в срока по чл. 649 ал. 1 от ТЗ от надлежна страна и са налице предпоставките на чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ. Съдът е приел, че решението, взето на **01.07.2021 г.** от ОС на дружеството за разпределяне на паричен дивидент от чистата печалба в размер на **86 842,11 лв.** в полза на едноличния собственик на капитала като му се изплатят **82 500 лв.**, а разликата от **4 342,11 лв.** се удържи като данък при източника в размер на 5% от гласувания дивидент, има характер на правна сделка по смисъла на чл. 647 от ТЗ, която може да бъде атакувана с предявения иск. Приел е, основавайки се на правната теория, че решенията на общото събрание на съдружниците /ОСС/ в дружество с ограничена отговорност представляват многостранни сделки, характерното за които е, че са налице множество волеизявления /според броя на съдружниците/, които са насочени към една обща цел, към постигане на определени правни последици, а не се касае за

насрещни съвпадащи волеизявления, както е при договорите напр.. Приел е, че тази разлика не отнема на решението на ОСС характера му на правна сделка, вкл. в хипотеза, в която ролята на ОСС при ЕООД се изпълнява от едноличния собственик на капитала на дружеството съгласно чл. 147 ал. 2 от ТЗ и същият решава въпросите от компетентност на общото събрание, за което се съставя протокол в съответната за решенията на общото събрание форма. Съдът е приел за доказано по делото, че ответникът И. Н. И. в качеството на едноличен собственик на капитала на дружеството към **01.07.2021 г.** е взел решение от компетентност на общото събрание на търговското дружество по смисъла на чл. 137 ал. 1 т. 3 от ТЗ относно разпределяне на печалбата на търговското дружество от предходни години и нейното изплащане и е разпределил паричен дивидент за сметка на неразпределената печалба по следния начин: от чистата печалба в размер на **86 842,11 лв.** в полза на едноличния собственик се изплащат **82 500 лв.**, а разликата от **4 342,11 лв.** се удържа като данък при източника в размер на 5% от гласувания дивидент. Приел е, че тази правна сделка е породила облигационна връзка между ответното дружество „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД и единственият съдружник и едноличен собственик на капитала И. Н. И., по силата на която за него самия е възникнало правото да получи посочената по –горе чиста сума **82 500 лв.** Приел е също, че предявяването на иск по чл. 74 от ТЗ не е процесуална предпоставка за предявяването и разглеждането по същество на иск по чл. 647 от ТЗ и единствено в хипотеза на висящо производство по чл. 74 от ТЗ производството по иска по чл. 647 от ТЗ следва да бъде спряно до решаване с влязло в сила решение на спора за законосъобразност на взето решение на ОСС, атакувано по реда на чл. 647 от ТЗ. Съдът е приел, че искът по чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ се явява специален спрямо иска по чл. 74 от ТЗ и дори предполага наличието на влязло в сила решение на ОСС в ООД /респ. на едноличния собственик в ЕООД /, т.е. спрямо това решение е възможно да е бил предявен иск по чл. 74 от ТЗ, който да е отхвърлен като неоснователен, тъй като предпоставките за обявяване за недействителна по отношение на кредиторите на несъстоятелността на правна сделка, каквато се явява решението на ОСС са специфични и не се обхващат от предмета на иска по чл. 74 от ТЗ, а наред с това правно легитимираните лица да предявят двата иска също са различни. Съдът е приел, че атакуваната правна сделка – решението от **01.07.2021 г.** за разпределяне на паричен

дивидент от чистата печалба в полза на едноличния собственик на капитала на дружеството е извършена в двугодишния срок преди подаване на молбата по чл. 625 от ТЗ на **02.09.2021 г.** Приел е също, че към **01.07.2021 г.** ответникът И. Н. И. е бил едноличен собственик на капитала на „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД и е притежавал всички дружествени дялове на дружеството, поради което е налице хипотезата на §1 т. 5 от ДР на ТЗ, съгласно която „свързани лица“ по смисъла на този закон са дружеството и лице, което притежава повече от 5 на 100 от дяловете и акциите, издадени с право на глас в дружеството. Приел е за доказано по делото въз основа на представените по делото от „УниКредит Булбанк“ АД преводни нареждания от **08.06.2021г., 09.06.2021 г. и 10.06.2021 г.**, както и от заключението на приетата съдебно - счетоводната експертиза /ССЧЕ/ на вещото лице Теодора Илиева, че И. Н. И. е получил общо сумата от **82 500 лв.** чрез три банкови трансакции, извършени с посочените преводни нареждания на основание „разпределение дивиденди за 2020 г.“. Приел е за доказано и другото условие за уважаване на иска по чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ, че атакуваната сделка уврежда кредиторите на дружеството в несъстоятелност, като е приел, че принципно цялото имущество на длъжника служи за удовлетворяване на неговите кредитори и изплащането на дивиденди с налични парични средства на дружеството е намалило имуществото му и е довело до увреждане на кредиторите на несъстоятелния длъжник, тъй като в противен случай сумата от **82 500 лв.** като един значителен паричен актив би послужила за удовлетворяване на вземанията на кредиторите с приети вземания в производството по несъстоятелност. С оглед уважаване на иска по чл. 647 ал.1 т. 6 от ТЗ Плевенският ОС е приел, че следва да бъде уважен и иска с правно основание чл. 55 от ЗЗД за осъждане на ответника И. Н. И. да заплати на „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД /в несъстоятелност/ сумата от **82 500 лв.**, представляваща реално получен от него дивидент в нетен размер, тъй като тази сума се явява получена без правно основание след обявяване относителната спрямо кредиторите на несъстоятелността недействителност на решението от **01.07.2021 г.** Приел, че тази сума се дължи от ответника И. Н. И. заедно със законната лихва върху нея, считано от подаване на ИМ до окончателното ѝ изплащане.

Великотърновският апелативен съд приема от фактическа и правна страна следното:

С депозираната на **24.10.2022 г.** пред Плевенския ОС ИМ от М. И. Н., в качеството на синдик на „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД, /в несъстоятелност/, ЕИК 202897700 са предявените следните обективно съединени иски:

главен конститутивен иск с правно основание чл. 647 ал. 1 т. 6 вр. чл. 649 ал. 1 от ТЗ против ответниците „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД /в несъстоятелност/, ЕИК 202897700, представлявано от управителя Милчо Г. и И. Н. И. за обявяване за относително недействително по отношение на кредиторите на „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД /в несъстоятелност/, ЕИК 202897700 на взетото на **01.07.2021 г.** решение на едноличния собственик на капитала на „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД /в несъстоятелност/ за изплащане на дивидент в брутен размер от **86 842,11 лв.**, а след удържане на окончателен данък при източника в нетен размер от **82 500 лв.**, реално получен от собственика и свързано лице И. Н. И. през месец юни 2021 г., с което са увредени кредиторите на дружеството и

обусловен осъдителен иск с правно основание основание чл. 55 ал. 1 т. 3 от ЗЗД вр. чл. 649 ал. 2 от ТЗ против ответника И. Н. И. за осъждане на същия да заплати на „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД /в несъстоятелност/, ЕИК 202897700 сумата **82 500 лв.**, подлежаща на връщане като получена от него без основание след обявяване недействителността на решението от **01.07.2021 г.** на едноличния собственик на капитала на дружеството за разпределение на дивидент от печалбата, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на ИМ - **24.10.2022 г.** до окончателното ѝ изплащане.

Обжалваното решение е валидно постановено от Плевенския ОС при спазване на изискванията на чл. 649 ал. 5 от ТЗ за разглеждане на спора от съда по несъстоятелността.

Неоснователни според въззивния съд са оплакванията във въззивните жалби за недопустимост на постановеното решение като постановено по недопустими иски по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 649 ал. 1 изр. 1 от ТЗ, в редакцията на същата към датата на подаване на ИМ иск по чл. 645, 646 и 647 от този закон и по чл. 135 от ЗЗД, свързан с производството по несъстоятелност може да предяви **синдикът**, а при негово бездействие - всеки кредитор на несъстоятелността, в едногодишен срок от открИ.е на производството. Съгласно ал. 2 на тази разпоредба в случаите по ал. 1 **синдикът**, съответно

кредиторът може да предяви и обусловените от посочените искове осъдителни искове за попълване на масата на несъстоятелността. Съгласно ал. 4 на същата разпоредба в производството по обявяване на недействителност на сделка или действие, презумпцията по чл. 135 ал. 2 от ЗЗД се прилага за всички свързани лица. Съгласно ал. 5 на същата разпоредба иск по ал. 1 се предявява пред съда по несъстоятелността, а влязлото в сила решение има действие за длъжника, синдика и всички кредитори.

Не е налице ненадлежно упражнено право на иск от синдика на въззивното дружество в несъстоятелност при условията на чл. 649 ал. 1 и ал. 2 от ТЗ, доколкото същото както по главният отменителен иск с правно основание чл. 647 ал. 1 т. 6 вр. чл. 649 ал. 1 от ТЗ, така и по акцесорният обусловен осъдителен иск с правно основание 55 ал. 1 пр. 3 от ЗЗД вр. чл. 649 ал. 2 от ТЗ е упражнено с цел попълване на масата на несъстоятелността. В хипотезата на предявени искове по реда на чл. 649 ал. 1 и ал. 2 от ТЗ синдикът има качеството на процесуален субституент по отношение всички кредитори на несъстоятелността независимо дали това е посочено изрично в ИМ или в нея се позовава на правомощията си, основани на тези разпоредби на закона, каквато е настоящата хипотеза, тъй като съгласно разпоредбите на чл. 649 ал. 1 и ал. 2 от ТЗ синдикът е самостоятелно процесуално легитимиран да предяви предвидените в тези разпоредби специфични искове за попълване на масата на несъстоятелността, т.е. разполага със самостоятелно право на иск без да е носител на материалното право, защитавано по исков ред. В конкретният случай по предявения отменителен иск по чл. 647 ал. 1 т. 6 вр. чл. 649 ал. 1 от ТЗ правото на синдика е надлежно упражнено именно в качеството му на процесуален субстиент на всички кредитори на несъстоятелността, а надлежно материално и процесуално легимирани ответници по иска са длъжникът и третото лице – приобретател по сделката, като съвместното им конституиране е условие за допустимост на производството, за което съдът следи служебно. Не е нарушено правото на дружеството длъжник на участие в производството или ненадлежно представителство на същото, тъй в производството е надлежно представлявано от управителя си с оглед правомощията му по чл. 635 ал. 3 от ТЗ. С открИ.е на производството по несъстоятелност органите на длъжника, който е юридическо лице изгубват процесуалната си представителна власт по отношение на всички съдебни производства с изключение на посочените в чл.

635 ал. 3 от ТЗ, уреждащи ограничени представителни правомощия на търговеца - длъжник, съответно на неговите органи, когато е юридическо лице да извършват всички процесуални действия, които не са предоставени изрично на синдика и едно от тези изключения е именно защитата в производства по чл. 649 от ТЗ. Неоснователни са доводите в жалбите, касаещи предявяването на иск по чл. 135 от ЗЗД по отношение на длъжник, който не е обявен в несъстоятелност, тъй като искът по чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ урежда специфична хипотеза на относителна недействителност на сделка на търговец, по отношение на който е открито производство по несъстоятелност. Общата характеристика на исовете по чл. 647 ал. 1 от ТЗ включва имуществено увреждане на кредиторите на масата на несъстоятелността, изразяващо се в намаляване на нейното съдържание като пряка последица от разпоредителни действия и сделки от страна на длъжника с негово имущество или създаване на опасност от такова увреждане /В този смисъл решение № 40/07.05.2021 г. по т. д. № 801/2020 г., I т. о. на ВКС/. Синдикът на дружеството в несъстоятелност и кредиторът на несъстоятелността имат правен интерес от обявяване на относителната недействителност при условията на чл. 135 от ЗЗД или при условията на чл. 646 и чл. 647 от ТЗ на сделките и действията, с които търговецът - длъжник е увредил кредиторите на несъстоятелността, но уеднаквяването на процесуалния режим на исовете по чл. 646 и чл. 647 от ТЗ и на иска по чл. 135 от ЗЗД с разпоредбата чл. 649 ал. 1 от ТЗ, в редакцията на същата в сила от м. III 2013 г. не води до извод, че предметът на исовете съвпада. В постоянната си практика ВКС приема, че специалните отменителни исове по чл. 649 ал. 1 от ТЗ са правен способ за защита на кредиторите на несъстоятелността срещу действия и сделки, които са извършени от несъстоятелният длъжник и осъществяват някой от фактическите състави на чл. 646 и чл. 647 от ТЗ, като действия и сделки, които не са извършени от длъжника и не са посочени в тези разпоредби не попадат в обхвата на тази специална защита. Във всички случаи исовете по чл. 646 и чл. 647 от ТЗ за прогласяване недействителността на посочените сделки и разпореждания по отношение на кредиторите на несъстоятелния длъжник имат за цел попълване масата на несъстоятелността и обезпечаване на възможността за осребряване на имуществото на длъжника за удовлетворяване на приетите вземания в производството по несъстоятелност, поради което имат за цел имуществените права, които са предмет на

сделките, обявени за недействителни да се върнат в масата на несъстоятелността, поради което уважаването им е предпоставка за уважаване на обусловените осъдителни иски по реда на чл. 649 ал. 2 от ТЗ. С обявяването за недействителна по отношение на кредиторите на несъстоятелността на сделката по чл. 646 или чл. 647 от ТЗ отчужденото имущество, в това число парични средства подлежи на реституция при условията на чл. 34 от ЗЗД, като третото лице дължи връщане на полученото в масата на несъстоятелността, респ. в неговия патримониум на основание чл. 648 от ТЗ възниква правото на вземане срещу несъстоятелното дружество за връщане на даденото. Горепосочените правни изводи, основани на практиката на ВКС водят до извод, че законът не само допуска, а предвижда обективното съединяване на иска, предявен от синдика по чл. 647 ал. 1 т. 6 вр. чл. 649 ал. 1 от ТЗ с иск предявен от синдика по чл. 55 от ЗЗД вр. чл. 649 ал. 2 от ТЗ в едно производство с оглед общата цел на тези иски да попълнят масата на несъстоятелността на дружеството – длъжник и да удовлетворят кредиторите с приети вземания, като обусловените иски са подсъдни на съда по несъстоятелността по арг. от чл. 621 ал. 2 т. 2 от ТЗ. По отношение на активната легитимация на обусловения осъдителен иск важи правилото на чл. 649 ал. 2 от ТЗ и същият може да бъде предявен от синдика или от кредитора като ищец. Пасивната легитимация по този иск се определя по общите правила на ГПК, поради което се приема, че пасивно легитимиран да отговоря по претенцията е само прекият контрагент на длъжника по обявената за относително недействителна сделка. При определяне на правната квалификация на предявения обусловен осъдителен иск въззивният съд съобрази, че с уважаване на предявената конститутивна претенция по чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ правните последици на обявената за относително недействителна сделка отпадат с обратна сила, като до този момент тя е била действителна и валидно обвързваща страните по нея и в резултат на настъпилата правна промяна се възстановява правното положение преди сключване на сделката и възниква правото на страните по нея да искат реституция на даденото по относително недействителната сделка. Когато обусловения осъдителен иск е съединен с обуславящия конститутивен иск вземането по обусловения иск става изискуемо с уважаване на обусловения иск и решението по двата иска разрешава със сила на присъдено нещо по отношение на синдика, кредиторите, длъжника и третото лице - приобретател

както спорът относно относителната недействителност на сделката, така и спорът относно задължението на третото лице да върне престираното от длъжника по прогласената за относително недействителна сделка с решението.

Правилно и законосъобразно Плевенският ОС е приел, че искът по чл. 647 ал. 1 т. 6 вр. чл. 649 ал. 1 от ТЗ е предявен в преклузивния едногодишен срок, считано от датата на открИ.е на производството по несъстоятелност съгласно редакцията на разпоредбата към датата на подаване на ИМ и е разгледал същият по същество. Видно от приетото към доказателствата по делото решение № 60/15.12.2021 г. по т.д. № 156/2021 г. на Плевенския ОС, за което страните не спорят, че е влязло в законна сила, че със същото въззивното дружество е обявено в неплатежоспособност и свръхзадълженост и е открито производство по несъстоятелност на дружеството, като е назначен М. И. Н. за временен синдик, а ИМ, с която са предявени исковете, предмет на разглеждане и в настоящото производство е подадена на **24.10.2022 г.**, поради което може да се приеме, че срокът по чл. 649 ал. 1 от ТЗ е спазен.

Неоснователни според въззивния съд са и оплакванията във въззивните жалби за неправилност и необоснованост на постановеното решение по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 647 ал.1 т. 6 от ТЗ може да бъде обявена за относително недействителна по отношение кредиторите на несъстоятелността сделка, която уврежда кредиторите, по която страна е свързано лице с длъжника, ако е извършена от длъжника в двугодишен срок преди подаване на молбата по чл. 625 от ТЗ.

Налице е практика на ТК на ВКС, която се споделя и от въззивния състав, в която се приема, че в разпоредбата на чл. 647 от ТЗ са посочени критериите, при наличието на които дадена сделка се квалифицира като относително недействителна, но разпоредбата не съдържа ограничение относно вида на сделката, чиято относителна недействителност се претендира като сделката може бъде решение с имуществени последици, в частност да представлява решение на общото събрание на търговското дружество по чл. 137 ал. 1 т. 3 от ТЗ. В решение № 178/24.04.2017 г. по т.д. № 1340/2015 г., I т.о., ТК, ВКС приема, че за разлика от решението на Общото събрание на търговско дружество, което се приема с мнозинство, решението на

едноличния собственик на капитала на ЕООД, с което решава въпросите от компетентността на Общото събрание по чл. 137 от ТЗ представлява едностранна сделка. В решение № 50179/25.05.2023 г. по т.д. № 1894/2021 г., II т.о., ТК, ВКС приема, че съгласно разясненията, дадени в ТР № 1/2002 г. на ОСГК на ВКС решенията на ОС на ТД представляват особен вид сделки и квалифицирането им като нищожни или недействителни е допустимо /само/ по критериите на ТЗ, като от значение е не какъв е видът на сделката, а дали с волеизявлението/ята се пораждат задължения за длъжника и субективни права за свързаното с длъжника лице и дали това правоотношение, необхванато от разпоредбите на чл. 647 ал.1 т. 1 - т. 5 от ТЗ уврежда имуществено кредиторите, тъй като е довело до намаляване на масата на несъстоятелността или е създадо опасност от такова увреждане, респективно дали би осуетило или затруднило осъществяване на правата на кредиторите срещу длъжника. ВКС приема, че решението по чл. 137 ал. 1 т. 3 от ТЗ на дружеството с ограничена отговорност, респ. решението по чл. 137 ал. 1 т. 3 от ТЗ на едноличния собственик на ЕООД за разпределение на печалбата и нейното изплащане, могат да бъдат обявени за относително недействителни при предявен иск по чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ, тъй като пораждат задължения за дружеството и субективни права за съдружника/едноличния собственик на капитала.

Установява се от представените по делото в първата инстанция и неоспорени писмени доказателства, че към **01.07.2021 г.** едноличен собственик на капитала и управител на въззивното дружество в несъстоятелност е бил въззивникът И. Н. И. и в това си качество с протоколно решение от същата дата е взел решение за разпределяне на паричен дивидент от неразпределената печалба на дружеството, като от чистата печалба се изплати в негова полза дивидент в брутен размер от **86 842,11 лв.**, от който след удържане на данък дивидент в размер на **4 342,11 лв.** му се изплати чистата сума от **82 500 лв.**.

Установява се от представените по делото и неоспорени писмени доказателства, както и от заключението на приетата ССЧЕ на вещото лице Теодора Илиева, което съдът като компетентно изготвено възприема, че с преводни нареждания при „УниКредит Булбанк“ АД от **08.06.2021г., 09.06.2021 г. и 10.06.2021 г.** въззивникът И. Н. И. е получил през м. VI 2021 г.

общо сумата от **82 500 лв.** чрез три банкови транзакции на основание „разпределение дивиденди за 2020 г.“.

Правилно и законосъобразно при тези доказателства Плевенският ОС е приел, че са налице предпоставките на чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ за уважаване на предявения иск, както и че ирелевантно за спора е обстоятелството, че решението по чл. 137 ал. 1 т. 3 от ТЗ не е атакувано с иск по чл. 74 от ТЗ. Въззивният съд споделя изцяло правните изводи на първоинстанционния съд относно това, че отменителният иск по чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ се явява специален спрямо иска по чл. 74 от ТЗ и предполага наличието на влязло в сила решение на едноличния собственик в ЕООД. Правилно Плевенският ОС е приел, че решението на едноличния собственик на капитала на дружеството И. Н. И. относно разпределяне на печалбата на търговското дружество от предходни години и нейното изплащане съставлява правна сделка, която е породила облигационна връзка между дружеството и взелият решението единствен съдружник и едноличен собственик на капитала, както и че същата е извършена в двугодишния срок преди подаване на молбата по чл. 625 от ТЗ, подадена на **02.09.2021 г.**, в резултат на уважаването на която е постановено цитираното по-горе решение № 60/15.12.2021 г. по т.д. № 156/2021 г. на Плевенския ОС. Неоснователни са доводите във въззивните жалби, че към датата на вземане на решението за разпределение на печалбата - **01.07.2021 г.** въззивникът И. Н. И. не е бил свързано лице по смисъла на §1 т. 5 от ДР на ТЗ. След като е бил едноличен собственик на капитала на дружеството и е притежавал 100 % от дружествените дялове на дружеството същият не би могъл да бъде друго освен свързано лице с дружеството, тъй като законът определя за свързано лице с дружеството всяко лице, което притежава повече от 5 на 100 от дяловете и акциите, издадени с право на глас в дружеството. Правилно и законосъобразно Плевенският ОС е приел, че атакуваната сделка уврежда кредиторите на дружеството в несъстоятелност, тъй като безспорно липсата на налични парични средства при липса на други активи на дружеството е намалило имуществото му и е довело до увреждане на кредиторите на несъстоятелния длъжник и наличието на паричен актив от неразпределена печалба на дружеството при всички случаи би послужил за удовлетворяване на вземанията на кредиторите с приети вземания в производството по несъстоятелност. Неоснователни според въззивния съд са оплакванията на въззивниците, че не е налице увреждане на кредиторите, тъй

като неразпределената печалба не съставлява актив, който се включва в масата по несъстоятелността. При съобразяване на разпоредбите на чл. 614 ал. 1 т. 1 и т. 2 от ТЗ и чл. 731 от ТЗ въззивният съд приема, че масата на несъстоятелността се включват всички имуществени права на длъжника към датата на решението за открИ.е на производството по несъстоятелност и след тази дата, които имат паричен еквивалент, вкл. вземанията, породени от влезлите в сила решения по исковете за попълване на масата на несъстоятелността по чл. 649 ал. 2 от ТЗ. Цялото имущество на дружеството длъжник, в това число сумите в брой и по банкови сметки, вкл. неразпределената печалба служи за общо обезпечение на неговите кредитори, които имат еднакво право да се удовлетворят от това имущество и то независимо от счетоводното отчитане на някои от елементите му като актив или пасив. В този смисъл са и мотивите на цитираното по – горе решение № 50179/25.05.2023 г. по т.д. № 1894/2021 г., II т.о. на ВКС, които се споделят от въззивния съд. Задължаването на дружеството за заплащане към свързано лице на дивидент в изключително висок размер безспорно се е отразило негативно върху имущество на въззивното дружеството – длъжник, респ. върху масата на несъстоятелността след открИ.е на производството по несъстоятелност на дружеството като я е редуцирало, с което се е затруднило удовлетворяването на кредиторите му и същите са увредени.

Правилно с оглед уважаване на иска с правно основание чл. 647 ал.1 т. 6 вр. чл. 649 ал. 1 от ТЗ Плевенският ОС е приел, че следва да бъде уважен и осъдителният иск против въззивника И. Н. И. за сумата от **82 500 лв.**, представляваща реално получения от него дивидент в нетен размер, тъй като тази сума се явява получена на отпаднало основание с оглед обявяване на относителната недействителност на решението от **01.07.2021 г.** спрямо кредиторите на несъстоятелността и следва да се върне в масата по несъстоятелността на „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД /в несъстоятелност/.

При тези правни изводи въззивният съд приема, че въззивните жалби са неоснователни, а решението на Плевенския окръжен съд като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед отхвърляне на въззивните жалби разноски в полза на въззивниците не се дължат и остават така, както са направени.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 24/22.02.2023 г., постановено по т.д. № 165/2022 г. по описа на Плевенския окръжен съд.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на „НОВАКО СТРОЙ“ ЕООД, гр. Плевен, ЕИК 201892554, представлявано от управителя Х. Н. като **трето лице – помагач** на въззиваемата страна М. И. Н. – синдик на „СТО КОМ КОМЕРС 1“ ЕООД, /в несъстоятелност/, ЕИК 202897700, с. Чомаковци.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ в едномесечен срок от съобщаването му на страните при условията на чл. 280 ал. 3 т. 1 от ГПК, с касационна жалба.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____